

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ	ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ		ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ	ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 56 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΕΠΤΑ 10
	ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 4.00 ΔΡ. 5.50		
	ΕΞΑΜΗΝΟΣ	> 2.50 > 3.00		
	ΤΡΙΜΗΝΟΣ	> 1.50 > 2.00		

ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1912

ΑΡΙΘ. 28

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΒΑΣΙΔΟΠΟΥΛΑ

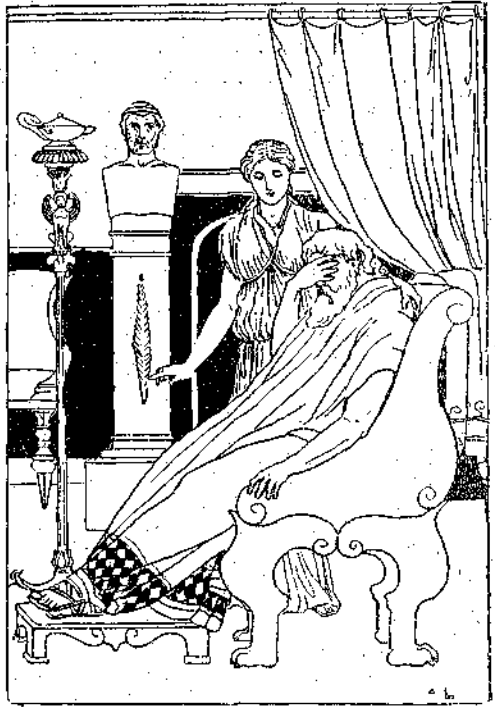
Ήτο μία φορά εις πολύ αρχαίαν εποχήν εις την Ελλάδα

δα ένας βασιλεύς, ο οποίος είχε τρία ωραία κορίτσια. Τα δύο μεγάλα κορίτσια του είχαν ύπανδρευθή με ανθρώπους πολυπλουσίους, αλλά το μικρότερον και το ωραιότερον κορίτσι του βασιλέως αυτού ήτο Ψυχή, το ήτο το όνομά του ήτο ακόμη ανύπαντρο και έμεινεν εις το πα-

Ψυχήν πρό του βωμού νομίζει ότι είναι ή θεά Αφροδίτη, ή οποία έκαταέχθη να παρουσιασθή εμπρός του, αφού πήγε να την προσκυνήσῃ, και γονατίζει πρό της Ψυχῆς και αρ-

χισιν την προσκυνῶν ὡς Αφροδίτην. Ἡ Αφροδίτη, ὡς θεά ἔπου ἦτο, ἔβλεπε ἀπὸ μακρὰν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον αὐταποῖ γέγοντο μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς καὶ ἐθύμωσε φοβερὰ. Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἄρχισε νὰ μισῇ τὴν Ψυχὴν. Καλεῖ λοιπὸν ἀμέσως τὸν υἱὸν τῆς τὸν

Ποτε δεν θα καταδεχῶ να χαθῆ ὁ τόκος μας πρὸς χάριν μου, λέγει ἡ Ψυχὴ πρὸς τὸν ἀπαρηγόρητον πατέρα τῆς.

Ἐρωτα, θεὸν πτερωτόν, καὶ ἀφοῦ τοῦ διηγήθῃ μετὸ νι καὶ μετὸ σίγμα τί συνέβη μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς, τὸν διατάσσει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ φανεύσῃ τὴν Ψυχὴν, ἔπου καὶ ἂν εὖσῃ, διότι δὲν ἤμπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὠραιότητά τῆς.

Ὁ Ἐρως ὑπεσπῆθη εἰς τὴν μητέρα του τὴν Αφροδίτην ὅτι θα κάμῃ ὅτι αὐτὴ θέλει καὶ ἀμέσως ἔπῃρε τὸ τόξον του καὶ τὴν φαρέτραν του γέματην με βέλη καὶ ἐπέταξε πρὸς τὴν γῆν νὰ νὰ εὖρῃ τὴν Ψυχὴν νὰ τὴν φανεύσῃ. Ἐφθασεν

(*) Ἴσως γνωρίζετε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ναοὶ εἰς τὸ μέσον εἶχον τὸν βωμόν, εἰς τὸν ὅποιον ἐγένοντο αἱ θυσίαι εἰς τὸν λατρευόμενον Θεόν.

Ἡ εὐμορφία τῆς Ψυχῆς εἶναι τόσο μεγάλη ὅπου ὁ πολέμιστὴς τὴν ἐνόμισε διὰ τὴν Αφροδίτην καὶ τὴν προσκυνῶν

λάτι μαζί με τὸν πατέρα του.

Ἡ εὐμορφία τῆς Ψυχῆς ἦτο τόσο μεγάλη, ἔπου ὅσοι καὶ ἂν τὴν ἐβλεπαν τὴν ἐνόμιζαν ὅτι δὲν ἦτο γυναίκα, ἀλλὰ Θεά.

Λοιπὸν, μίαν ἡμέραν ὅπου ἕνας ὠραίος νέος πολεμιστὴς ἦλθεν ἀπὸ πολὺ μακρὺν μέρος διὰ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Αφροδίτης, συνέβη τὸ ἔξης: Τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τύχην ἦτο εἰς τὸν ναὸν τῆς Αφροδίτης διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Θεάν τοῦ κάλλους καὶ τῆς ὠραιότητος καὶ ἡ Ψυχὴ τὴν στιγμήν δὲ ὅπου ὁ νέος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν, ἡ Ψυχὴ εὖρσαστο εμπρός εἰς τὸν βωμόν τῆς Αφροδίτης (*). Ὁ νέος μόλις εἶδε τὴν

*Ἐνα δευτεροελεπτον ἦτο ἀριστόν νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀλλάξῃ ἰδεάν....

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Να μὴν ἦσαν ἀπεσταλμένοι! βρυχᾶται ὁ Λουδοβίκος Ρουσέν.

— Ναι, ἀπάντᾳ ὁ Μορβάν τί χαρὰ θὰ βρῖσκαιμε νὰ τοὺς κομματιάσωμε γὰ νὰ ἐκδιηθηθοῦμε τοὺς πτωχοὺς μᾶς συντρόφους.

Κατὰ τὸ δάστημα αὐτὸ ἡ Τουρκικὴ συνοδεία ἔχει πλησιάζει τελείως.

Εἰς ὑπέρθετος ἀγγέλλει ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ταραχῆς.

— Αἰθένητα! ὁ Τούρκος ἀπεσταλμένος! Ὅπισθεν αὐτοῦ ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς προχωρεῖ ἀνευ ἐπλων, με δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ δύο συνοδοὶ του τὸν ὀδηγοῦσι ἐντὸς τοῦ χώρου, ὅστις ἐκτείνεται εὐρύς, εἰς ἀπόστασιν δέκα βιμάτων ἀπὸ τοῦ Δημητρίου. Βραδέως ὁ γέρον ὑφοί τὴν χεῖρα εἰς στήθεα διαταγῆς. Ὁ ὑπέρθετος προχωρεῖ ὀπισθεν τοῦ Τούρκου καὶ τοῦ λύει τὴν ταινίαν, ἥτις καλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τὸ ὄρασμα κλύεται νὰ τῆς. Κατ' ἀρχὰς ἐκπλαγείς, ὁ ἀξιωματικὸς κάμνει ἐλαφρὴν ἐπιστοχώρησιν καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ βλέμματά του, ἀπὸ περιεργασθῆσαν τὸν Δημήτριον ἐπὶ τοῦ ἐκ μωσαϊκῶν θρόνου του, τὴν Τρελλογιάννην, τὴν Μύρτω καὶ τὸν ὀμιλον τῶν Γάλλων, στρέφονται πρὸς τὸ σύμπλεγμα τῶν διακριῶν μαχητῶν, τῶν μέχρις ὀδόντων ὀπλισμένων, με ἀμνηστῶν αἰφνιδίαν καὶ ὄχι συνήθη. Δὲν περιέμενε νὰ εὐρεθῆ ἐντὸς τοιοῦτου περιβαλλόντος. Τῶν μαχητῶν οἱ ἀριστεροὶ ὀφθαλμοὶ εἶναι προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ με ἐκφορᾶν μίσους φανεράν.

Τὸση εἶναι ἡ ἐκπληξίς του ὅστε κλονίζεται καὶ θορυβεῖται. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀναλαμβάνει πλήρη τὴν ψυχραιμίαν του. Προσποιεῖται ὅτι δὲν προσέχει παρὰ εἰς τὸν Δημήτριον, περιφρονῶν ὅλους τοὺς ἄλλους. Δὲν καταδέχεται νὰ ὀμιλήσῃ πρῶτος. Περιμένει νὰ τοῦ ἀπευθιῖν τὸν λόγον ὁ Δημήτριος.

Ὁ Δημήτριος ὅμως καθήμενος με ἀπάθειαν κάμνει νὰ ἐνηνοῖσῃ ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς ἔτι δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ ὀμιλήσῃ πρῶτος.

Μεταξὺ τῶν παρόντων κανεὶς δὲν κάμνει τὴν ἐλαχίστην κίνησιν.

Ἐπὶ μίαν στιγμὴν οἱ δύο ἀντίπαλοι, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, παρατηροῦνται, ἐπειτα ἐνηνοῖσας ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς ὅτι ἡ ἀξιοκολληθῆς τῆς σιωπῆς τὸν προσέβαλλεν, ἀποσιώσεται.

Με φωνὴν ψυχρὰν καὶ διακοπτομένην λέγει εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν;

Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Μιστρά!

Ὁ Δημήτριος παρατηρεῖ αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς οὐδὲν ἀπαντᾷ.

Ὁ Τούρκος ἀναμένει μίαν στιγμὴν, ἐπειτα ἀναλαμβάνει τὴν ἐρώτησιν, χωρὶς καὶ πάλιν νὰ λάβῃ ἀπάντησιν. Τότε χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του, περιφέρει τὸ βλέμμα του γύρω του, ἐρωτῶν:

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανεὶς ἐδῶ διὰ νὰ μεταφράσῃ τοὺς λόγους μου;

Αἱ λέξεις ἤχουσιν ἐπὶ στιγμὴν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ψυχρὰ σιωπὴ ἐπανέρχεται.

Με χειρωνακίαν ἐργῆς ὁ Τούρκος ἀναλαμβάνει εἰς ἑλληνικὴν τὸρα γλῶσσαν!

Ζητῶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Μιστρά Δημήτριον!

Εὐχαριστήθεις ἐκ τῆς ἤτης τοῦ Τούρκου, ὑποχρεωθέντος, νὰ ὀμιλήσῃ εἰς ἑλληνικὴν, δὲν ἀπαντᾷ ὁ Δημήτριος ἀλλ' ἀρκείται νὰ κινήσῃ ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ τὸν ἀκούει.

ἀμέσως εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὖρε τὴν πόλιν ὅπου ἔμενον ἡ Ψυχὴ καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ διὰ νὰ τὴν εὕρῃ. Ἦτο μεσημέρι τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ ἡ ζέση ἦτο ὑπερβολικὴ. Ἡ Ψυχὴ ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἦτο μέσα εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον καὶ ἐκοιμάτο βαθεῖα ἀπὸ κάτω ἀπὸ κάτι σκιερὰ δένδρα. Τὸ ἕνα τῆς χεῖρι, τὸ ὅποσον ἔειχε ὡς μαξιλάρι, ἦτο ἀκουμπισμένον εἰς τὴν γούρναν μιᾶς κρήνης· εἰς τὸ ἄλλο τῆς ἐκράτει ἕνα ὀλόχροσο βιβλίον καὶ εἰς τὰ ὀλομέταξα καὶ λεπτότατα φορέματά τῆς ἦσαν γεράμενα τὰ κλαδιά μιᾶς τριανταφυλλιάς φορτωμένα με ὄρατα τριανταφυλλά.

Ὁ μικρὸς Θεὸς Ἔρως ἐσταμάτησε καὶ τὸ πτεροῦγισμά του ἀφύπησε τὰ ὄρατα μαλλιά τῆς ὀραίας Ψυχῆς, τὰ ὅποια ἐκυμάτιζαν ἀπάνω εἰς τὰ χόρτα. Ἐστάθῃ ἐρθίος καὶ με ὄψιν ἀγριωπὴν ἐτοιμάσθη νὰ τὴν τοξεύσῃ. Ἐνα δευτερόλεπτον ἦτο ἀρκετὸν νὰ τὸν κάμῃ, νὰ ἀλλάξῃ γνώμην καὶ νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Καίτοι ἐγεννηθῆκα, εἶπε, καὶ ζῶ μέσα εἰς Θεούς, ὁμολογῶ ὅτι τόσην ὀραϊότητα δὲν εἶδα ποτὶ..... Τὴν ἠγάπησε! Εἰς τὸ ἔξῃς, ἔλασ τὰς ἡμέρας ὁ Ἔρως προηκολούθη τὴν Ψυχὴν χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ ὅσον περισσότερο τὴν παρετῆρει τόσο τὴν εὕρισεν ὀραϊοτέραν. Τέλος ἕνα βράδυ ἐπέταξε διὰ νὰ φύγῃ καὶ ἐνῶ ἐταξείδευε εἰς τὸν ἀέρα τὸν νοῦν του εἶχε ἐστῆ ἡ Ψυχὴ. Πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἐσυλλογιζέτο, πῶς θὰ τὴν κάμῃ γυναϊκά του.

Τὰ ἐμπόδια ἦσαν πολλά. Πρῶτον, διότι αὐτὸς ἦτο Θεὸς ἀθάνατος καὶ αὐτὴ ἦτο κόρη θνητή. Δεύτερον, διότι ἐροβέιτο τὴν μητέρα του, ἡ ὅποια τὸν ἐσταίλει νὰ τὴν φρονίσῃ. Τρίτον, διότι ἡ Ψυχὴ δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ κτλ.

Μετὰ πᾶσιν σκέψιν, ἀπεράσειε, τέλος πάντων, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἥλιου Ἀπόλλωνα καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθῆσῃ νὰ πάρῃ τὴν Ψυχὴν γυναϊκά του. Ὁ Ἀπόλλων τοῦ ὑπεσέθη ὅτι θὰ τὸν βοηθῆσῃ καὶ θὰ κατορθώσῃ ὥστε νὰ τὴν πάρῃ γυναϊκά του, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ποτὶ εἰς τὸ φῶς ἡ Ψυχὴ. Ὁ Ἔρως τὸ ἐδέχθη καὶ ἀνεχώρησε, ἀπὸ εὐχαριστίας τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἐπὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς, ὁ πατὴρ τῆς Ψυχῆς, παρετῆρησε ὅτι ὁ λαὸς του δὲν ἦτο πλέον εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστήμενος, ὅπως πρὶν. Ἀσθένεται διαφόρων εἰδῶν ἐσασάνων τοὺς ὑπηκόους του καὶ καρποὶ δὲν ἐγένοντο. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐσταίλει εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν καὶ ἐρώτησε τὸν Θεὸν Ἀπόλλωνα τί πρέπει νὰ κάμῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ λαὸς του ἀπὸ τὰ βάσανα. Τὸ Μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπήτησεν εἰς τὸν βασιλῆα: Οἱ Θεοὶ εἶναι πολὺ θυμωμένοι μαζί σου, καὶ διὰ νὰ ἀπαλλάξουν τὴν χώραν σου ἀπὸ τὴν συμφορὰν, ἕνας μόνος τρόπος ὑπάρχει, ὁ ἔξῃς. Νὰ στολίσης τὴν κόρην τὴν Ψυχὴν με τὰ ὄραϊότερα νυμφικὰ φορέματα ὅπου ἤμπορεῖς καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃς εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν εἰς ἕνα ἀπότομον βράχον. Ἐκεῖ θὰ τὴν ἀφήσῃς μόνην ὄλην τὴν νύκτα μετὰ τοῦ ὅπου ἐβγή ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕνα φοβερόν τερας, τὸ ὅποσον βγάξῃ ἀπὸ τὸ στόμα του φωτιές, καὶ τὴν πάρῃ μαζί του! Ἐὰν κάμῃς αὐτὸ ὅπου σοῦ λέγω, ἐλέγεν ὁ χρησμός τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅλα θὰ τελειώσουν καλά, ἀν ὅμως δὲν στείλῃς τὴν κόρην σου ἐκεῖ καὶ δὲν τὴν εὕρῃ τὸ τερας, θὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως τῆς θαλάσσης καὶ θὰ τρέξῃ μέσα εἰς τὰ χωριά καὶ εἰς τὰ κτήματα τοῦ βασιλείου σου καὶ θὰ τρώγῃ ὅποιον ἤθελε συναντήσῃ.

Ἡ λύπη τοῦ βασιλέως δὲν περιγράφεται, μόλις ἤκουσε τὸν χρησμὸν αὐτὸν τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν. Δὲν ἔμπορῶσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ κακὸ ἔπος θὰ τοῦ ἐγένετο με τὸ νὰ ἀφῆσῃ τὴν Ψυχὴν εἰς τὸ φοβερόν αὐτὸ τερας καὶ ἀπεράσειε νὰ ἀφῆσῃ τὸν βασιλικὸν θρόνον καὶ νὰ φύγῃ κρυφὰ με τὴν κόρην του.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον)

Καταστενωχωρημένος ὁ Τούρκος ἀξιοκολληθεὶ εἰς ἀπαισιον ἑλληνικὴν:

Εἶμαι ὁ Ἰμβραῖμ ἀπεσταλμένος τοῦ Γιουσοῦφ-Ἀγά. Ἐγὼ διαταγῆν νὰ συζητήσω μαζί σας ὑπόθεσιν, ἡ ὅποια σὰς ἐνδιαφέρει σπουδαίως, ἀλλὰ ἡ συζήτησις αὕτη πρέπει νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρως.

Χωρὶς νὰ κινήθῃ ὁ Δημήτριος τοῦ ἀπαντᾷ με φωνὴν καθαράν:

Ὁ Γιουσοῦφ-Ἀγάς δὲν ἔχει νὰ μοῦ εἴπῃ τίποτε τὸ ὅποσον νὰ μὴ δύναται νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ μάθωσι ὅλοι οἱ Ἑλεῦθεροι Ἕλληνες..... Λέγε!

Ἀποβάλλων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ψυχραιμίαν του ὁ Ἰμβραῖμ ἀναλαμβάνει τὸν ἑαυτὸν τὰς λέξεις:

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου μου, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως!

Καὶ ὁ Δημήτριος διὰ νὰ δώσῃ πέρασ εἰς τὴν συζήτησιν: Σὲ ἀκούομεν Ἰμβραῖμ!

Κατέρυθρος ἐξ ὀργῆς ὁ Μουσουλμάνος, σχεδὸν παράρρων, ἔσπρξε τοὺς γρόνθους του, εὐθύς ὅμως ἐνηνοῖσας, ἐπὶ τῇ ὀργῇ του εἰς οὐδὲν τὸν ἐξυπηρέτει, ὕψωσε τοὺς ὤμους ἐκτοξεύων τὴν ἐξῆς ἀπειλήν:

— Ἐστὼ! ... Λοιπὸν, γέρον, ὅτι δὴποτε ἀνολοῦθῃς ἐκ τῆς ὀμιλήσεως ταύτης, ἡ ὅποια γίνεται δημοσίᾳ ἐναντίον τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν προθέσεων, θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

Καὶ μετὰ βραδείαν σιωπῆν ὁ Ἰμβραῖμ προσέθηκε:

— Ἡ εὐνοία τῆς ὀλιάρχησ καὶ αἱ περιπέτειαι τοῦ πολέμου ἐρριψαν εἰς τὴν ἐξουσίαν μᾶς ἕνα ἄνδρα νέον, προωρισμένον κατὰ συνέπειαν νὰ ζῆσῃ ἐπὶ ἔτη μακρά... Ἐὰν, ἐνηνοῖται, ὁ Ἀλλάχ καὶ ὁ Γιουσοῦφ-Ἀγάς τὸ θέλῃσιν..... διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὅποιος σοῦ εἶναι τόσον πολῦτιμος, ἔχει σῶμα εὐρωστον καὶ ἰσχυρόν.

Μετὰ σκληρότητος ἀπανθρώπου, ὁ Τούρκος ἐπέμνε, προσπαθῶν νὰ θιγῇ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Δημητρίου εἰς τὸ πλέον εὐαίσθητον μέρος· ἀλλ' ἐκεῖνος, συγκεντρώσας ὄλην τὴν θέλησιν ἐμεινεν ἀπαθῆς.

— Διὰ τοῦτο, ὁ μεγαλόψυχος Γιουσοῦφ-Ἀγάς, ἐπειδὴ γνωρίζει πόσον ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.... τὸν Μάρκον, ἀν καλῶς ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του, ὑπεσέθη νὰ τὸν διατηρήσῃ ἐν τῇ ζωῇ..... ἀν καὶ εἶναι ἀληθῆς, ὅτι δὲν συνειθίζομεν νὰ συντηροῦμεν φυλακισμένους.....

Ὁ ἀπαίσιος οὗτος ὑπαντιγμός, ἐξενεχθείς με ὄλην τὴν μουσουλμανικὴν ἀγριότητα, εἶχε σκοπὸν νὰ ἐξαγεῖρῃ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀκρατηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὅποιου ὁ Ἰμβραῖμ ἐλάλει καὶ τοῦ ὅποιου προσεποιεῖτο, ὅτι ἀγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν. Ἀλλ' ἐκεῖνο, μιμούμενον τὸν ἀρχηγὸν του ἐν ἐκπληκτικῇ παρβαρίᾳ, διετῆρε ἀπόλυτον σιγὴν, ἥτις ἐξηρσίβιζε τὸν μου-

σουλμάνον, ὀμιλοῦντα ματαίως πρὸ τῶν ὀμμάτων διακοσίων ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν ἤκουον ὡς βοβοί.

Ὁ Τούρκος ἀνέπνεε βαρέως καὶ ἐνηνοῖσεν τὸ ἀνωφελές τῶν ἰσθόλων φράσεων, τὰς ὅποιας ἔως τότε διύλιζεν μίαν πρὸς μίαν, ἐπιτάχυνε τὴν ὀμιλίαν του διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ἐπιστακτικῆς.

— Καὶ διὰ νὰ τελειώσω, ἰδοὺ..... ἦσαν καὶ ἄλλοι καὶ με αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον: δύο πληγωμένοι, τοὺς ὅποιους ἐφρονέυσαιεν ὡς πράγματα ἀχρηστα καὶ ἀνευ ἀξίας, καὶ δύο ἄλλοι ἀνευ πληγῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν σκλάβων ἐν Σμύρῃ, ὅπου ἐκτιμοῦν πολὺ τοὺς καλοκαμωμένους γκαιουριδῆς, καὶ τοὺς χρησιμοποιοῦν διὰ κωπηλάτας ἢ ὑπέρθετος..... Ὅσον δια τὸν Μάρκον, ὁ Γιουσοῦφ-Ἀγάς, ἐπειδὴ γνωρίζει πόσον μεγάλη εἶναι ἡ στοργὴ σου πρὸς αὐτὸν, ἐσκέφθη, ὅτι δὲν θὰ ἐδίσταζες οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν πολῦτιμον ὑπαρξίν του ἀνταλλάσσων αὐτὴν νομίμως δι' ἑνὸς προσώπου, διὰ τὸ ὅποσον ὁ γενναῖος ἡμῶν ἀρχηγὸς αἰσθάνεται ἐξ ἴσου μίαν στοργὴν ἀκατάβλητον.... ἐνηνοῖσας;...

Ὁ Ἰμβραῖμ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, μετὰ τὸν προσηλυτικὸν, ὁ δὲ Δημήτριος με τὴν φωνὴν ψυχρὰν καὶ διασχίζουσαν ὡς αἰχμὴ ξίφους, χωρὶς οὐδὲ μία ῥυτίτις τοῦ προσώπου του νὰ κινήθῃ, ἀπήνησεν:

— Ὁχι!

Ἀπωλέσας τὴν ψυχραιμίαν του ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς ἀνεπήδησεν· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν αἵματος, οἱ δὲ λόγοι του, πνιγόμενοι εἰς τὴν λάρυγγά του ἀπὸ ὀργῆν, ἐξήρχοντο συρίζοντες· ἀνευ ἐλπίδος πλέον ἐπιτυχίας ἐξετράπη εἰς ὕβριν.

Ἐγὼ—ἐγνωρίζον ὅτι οἱ ραγιαδες δὲν ἦσαν κοινὰ πρῶτην φορὰν συναντῶ καὶ δάκασι!.. Εἶμαι ὀληθ-

εῖνα ἠναγκασμένος νὰ εἴπω πολλά!... Ὁ ἀρχηγός μου Γιουσοῦφ-Ἀγάς, ἔχει τὴν ζωὴν τοῦ δυσεγγόνου σου, καὶ θὰ ἐποτελοῦς αὐτοῦ ἐπαναστάτου, εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ὅ σου τὸν ἀποδώσῃ ζῶντα, ἐὰν, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ πρὸς ἐξαγορὰν του, δώσῃς εἰς αὐτὸν τὴν ἀδελφήν, τὴν ὀραίαν Μύρτω!... Ἐνηνοῖσας αὐτὴν τὴν φορὰν;....

Εἰς ἀναστεναγμὸς πνιγόμενος τῆς νέας κόρης, τῆς ὅποιας τὸ πρόσωπον ἐγένετο καταπύρρον ἐξ ἐντροπῆς, μίαν κραυγὴν ἀπροσδιόριστος τοῦ Ἰωάννου καὶ ψυθιρισμοὶ μεταξὺ τοῦ πλήθους τὴν φορὰν αὕτην διέκοψαν τὴν σιγὴν. Ἀλλ' ὁ Δημήτριος τείνων τὴν χεῖρα εἶπε μετὰ περιφρονητικῆς ὑψηλοφροσύνης:

— Καὶ ἀπὸ ποτὲ τὰ γουρῶνια ἤρχσαν νὰ ὀρέγωνται τὰ κορίτσια τῶν ἑλευθέρων Ἑλλήνων;

Ὁ μουσουλμάνος ἐκάμφθη κατεχρησμένος:

(Ἐπεται συνέχεια)

Γνωρίσω κάτῃ τόσα, γυναικῶν, νὰ κάμῃς συντροφὴν εἰς τοὺς κακοήγους προπάτορας σου! λέγει ὁ Γιουσοῦφ-Ἀγάς τοῦ Μάρκου πρὸ τοῦ στομίου τοῦ Κεάδα. Καὶ τὸ τηλεβόλον ἐδόνησε τὸν Ταγμετὸν διὰ τρίτην φορὰν, δίδον τὴν ἀγέλιαν τοῦ δυστυχῆματος εἰς τὸν Δημήτριον τοῦ Μιστρά.

EDOUARD ZIER

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Θά έπρεπε πρό τούτου νά μάθετε ποία φλόξ θρησκευτική καιει διπιδεν τής άπαθούς προσωπίδος αυτών των ανθρώπων. Δέν είδατε, λοιπόν, ποτέ τους οφθαλμούς των; — Μά την πίστι μου! του άπεκρίθη, βλέπω τους ιδιούσους σου, και τούτο μου άρκει.

— Χούμ! λέγει, με ένα ύφος άφηρημένον πιστεύετε, ότι ένας αίων δουλείας και πολιτισμού έσβυσεν εις τους οφθαλμούς των ανθρώπων τής τάξεώς μου την άστραπήν του Ίνδικου οφθαλμού;

— Ω, ποτέ, διάβολε Ράγια! και εάν ένας εκ των δύο οφθαλμών, που με παρατηρούν αυτήν την στιγμήν, με έβλεπεν, όταν ήμουν εις την Νέαν Γην ή εις το Βαλπαραιζον από μίαν κλειδαρότρυπα, θά τον άνεγνωρίζον ως οφθαλμόν του Ίνδου.

Τόσον εύχαριστήθη από ό,τι του είπα, ώστε μου έλαβε ζωηρός την χείρα, και:

— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ, μου λέγει, δέν ήμπορείτε νά φαντασθήτε ποίαν άγαλλίασιν μου προξενείτε με τό λεγόμενά σας!

Μετά τινά στιγμήν σιωπής έξηκολούθησε:

— Ναι! είναι γενναίοι οι άνδρες αυτών... πώς νά σάς τό είπω τούτο καθαρά εις την γαλλικήν; Μόνον... στα μηχανικό μέσα των Ευρωπαίων δέν τά βγάνουν πέρα! Δι' αυτός ή γηινή ζωή δέν είναι παρά μία δοκιμασία διαβατική και ο θάνατος τό πρώτον βήμα διά την μόνην διαρκή ζωήν. Εάν έπιστεύατε τούτο....

— Εάν τό πιστεύομεν! "Α! ίδου μία ώραία υπόδεισις! Άλλά μήπως με περνάτε διά κανένα ειδωλολάτρη; Μάθε λοιπόν καλά, φίλε μου Ράγια, ότι πιστεύω και ότι πάντοτε έθεώρησα την γην ως ένα διάπλουν, έννοείτε; όστις μίς οδηγεί κατ' ευθείαν εις την κόλασιν ή εις τόν παράδεισον, έφ' όσον εύχαριστεί την καλήν μου Μητέρα, την Άγίαν μου και σεβαστήν Δέσποιναν, προς την όποιαν ποτέ δέν έλειμα νά προσφέρω δώρα ωραιότατα εις κάθε επιστροφήν από τά ταξείδιά μου και έλπίζω νά με ένθυμηθή) όταν θά με ίδη νά αποβιβάζομαι εκεί επάνω!

— Εάν οι Χριστιανοί πιστεύουν, διατί ζούν και συμπεριφέρονται ως νά μη έπίστευον; Δέν βλέπετε, μου λέγει, αφίγγων μου τόν βραχιώνα; δέν βλέπετε πώς μεταχειρίζονται την χώραν μου;

— Τί θέλεις νά βλέπω; "Οσον άφορά τόν έαυτόν μου, βλέπω ότι πολύ κοπιάζω νά οδηγώ την βάρκαν μου χωρίς νά κάνω από καιρού εις καιρόν κανένα μικρόν άμάρτημα· θά ήθελον πολύ νά μη τό κάμω· αλλά πάντοτε εύρίσκειται μπροστά μου κανένα.

Α! Χίλια ένατομύρια δαβόλοι νά σε πάρουνε, Μάριε, είπα, άν δέν τής άνοιξης τό κεφάλι εις δύο με τό γαστρού σου και έλαχισα εις τό μέσον της πάλης τής τίγρης μετά των Ίνδων.

— Άγαπητέ μου πλοίαρχε, είπεν ο Ράγια διά νά δώση τέλος, θέλετε νά σάς κάμω νά ίδητε ένα κυνήγιον τίγρης; Και τί κυνήγιον! Σάς βεβαίω ότι όμοιον ούδ' αυτός' ο άντιβασιλεύς των Ίνδιων θά ήδύνατο νά σάς κάμη νά ίδητε! Ναι, μόνος εγώ δύναμαι! Άλλά, πρό παντός, οφείλω, νά σάς προειδοποιήσω, ότι καθ' όλον τόν χρόνον του κυνήγιου εύρίσκειται κανείς έν κινδύνω θανάτου και ότι δέν ύπάρχει τό μέσον νά υπερασπίση έαυτόν. Θά είναι τόσον τρομερόν ώστε θά ήδύνατο νά χάση κανείς τό λογικόν του.

— Όσο δι' αυτό, του λέγω κτυπών την κεφαλήν μου με την γροδιά μου, ήμπορείτε νά μένετε ήσυχος· όταν ένα κεφάλι σαν αυτό είδε τόν Γορύλα, τόν Κράκεν, και έταξεί-δευσε 'ς τους ούρανούς ζωντανός, δέν θά φοβηθή ποτέ μίαν τίγριν όσον άγρία και άν είναι αυτή.

— Θαυμάσια, κατεπάνιε, μου λέγει ο Ράγια. Ποτέ δέν άμφέβαλλον περί τής γενναιότητός σου· αλλά έλπίζω έντός τριών ήμερών νά μη άμφιβάλλετε και σεις περι έκείνης των Ίνδων.

Την 15ην Μαΐου, περί τās δύο ώρας τής πρωίας μία βάρκα προσήγγισεν εις τό πλοϊόν μου διά νά παραλάβη και με μεταφέρει εις την ξηράν, εις την έξοχικήν οικίαν του Ράγια. Άμέσως άνέβηκα τά σκαλοπάτια μίς σκάλας και εισελθών εύρον τόν Ράγιαν όλομόναχον, σκεπατημένον από τό κεφάλι έως τά πόδια από ένα μακρόν μανδύαν. Έκτύπησε τά χέρια και, προηγούμενος έμού, διηυθύνθη προς τό παράθυρον ένός έξώστου, του όποιου τό περίφραγμα κάτεβιβάσθη αυτομάτως και έσχημάτισε μίαν μικράν γέφυραν. Εις τό άκρον τής γεφυρας αυτής εύρίσκετο ένας καναπέ και όπισθεν του καναπέ ένας Ίνδος, ο όποιος έκράτει παρατόλι.

Ο Ράγιας με προσεκάλεσε νά καθήσω και έρωτούσα τόν έαυτόν μου τί θά κάμωμεν εκεί καθισμένοι εις τό υπαίθρον, όταν ήσθάνθηρα τόν καναπέν νά στρωφογυρῆ από κάτω μου και νά άνασηκώ-νεται μόνος του.

— Αί, λοιπόν, λέγω προς τόν Ράγια, προσκολλώμενος διά νά στηριχθώ εις τά χέρια του καναπέ, τί πάει νά πη αυτό; Είναι καμμία φάρσα ή γίνεται σεισμός;

— Ούτε τό ένα ούτε τό άλλο, μου άπαντά με έλαφρόν μειδιάμα. Είναι ένας έλέφας. Ήλθε και έτοποθετήθη από κάτω από τό μπαλκόνι και άμα ήσθάνθη, ότι έκαθήσαμε εις την ράχιν του, έγύρισε διά νά διευθυνθή εκεί όπου οφείλει νά υπάγη.

Πράγματι έπερνούσαμε την αύλήν ταλαντευόμενοι επάνω εις αυτό τό χονδρόν ζύον, τό όποιον έβάδιζε χωρίς νά κάμνη περισσότερον θόρυβον από ένα γάτον, και άνεκίνηε την κεφαλήν, ως νά μ'ης έλεγε:

— Πολύ καλά, πολύ καλά, έννόητα· ήξέρω που πρέπει νά υπάγω· νά είδε ή τυχοί.

Ο έλέφας έστρεψε δεξιά τής αύλής, ειπήλθεν από κάτω από μίαν άφίδα και έπροχώρησε, διά μέσον ένός διαδρόμου, εις ένα κιάκι, όπου εισήλθε και του όποιου οι θύραι έκλεισαν αυτομάτως όπισθέν μας. (Έπεται συνέχεια)

ΠΟΣΟΝ ΣΕ ΖΗΛΕΥΩ!

Αυτά που θά σάς διηγηθώ, άγαπητοί μου, μου έλεγε πρό όλίγων ήμερών εις τό Πανελλήνιον ο φίλος και συνεργάτης του Παιδικού Άστéρος κ. Παναγ. Στεφανάκος διδάσκαλος σπουδάζων τά Παιδαγωγικά εις τό Πανεπιστήμιον του Σικάγου και ό όποιος ήλθε τόρα διά νά υπηρετήση εις τόν στρατόν μας ως έφεδρος.

Την τελευταίαν ήμέραν τής άναχωρήσεώς μου από τό Σικάγον εισήλθον εις την τετάρτην τάξιν του δημοτικού Σχολείου του προσητημένον εις τό Πανεπιστήμιον διά νά παρακαλουθήσω την διδασκαλίαν. Όποια όμως έκπληξις με άνέμενε. Μόλις άνοιγω την θύραν και εισέρχομαι εις την εύρύτατην αίθουσαν τής διδασκαλίας βλέπω επί του πίνακος Σκάρτη, Αθήναι, Πλαταίαι. Φωνάζεσσι βέβαιαι τί ρίγος, τί συγκίνησις διέτρεξε τό σώμα μου, Σπαρτιάτης εγώ νά εισέλθω εις Άμερικανικόν Σχολείον και νά ίδω επί του πίνακος τās λέξεις ταύτας. Ο διδάσκαλος έδίδασκεν Άρχαίαν Έλληνικήν ιστορίαν. Κατ' άρχάς έσκέφθηκα ότι ίσως προς τιμήν μου έγένητο τούτο, άλλ' άμέσως κατενόησα ότι ή υπόθεσις μου αυτή ήτο έσφαλμένη, διότι ο διδάσκαλος ήγγόει και έμε και την έπίσκεψίν μου.

Ο διδάσκαλος έξηκολούθει την διδασκαλίαν, άφού διά του νεύματός μου υπέδειξε νά καθήσω, ως νά μη είχεν εισέλθει εις την αίθουσαν έπίσκεψής.

Τί νά σου είπω, άγαπητέ μου! Δέν εύρίσκω λέξεις καταλλήλους διά νά σου είπω με ποίον θαυμασμόν ώμίλει αυτός ο άνθρωπος εις τά παιδιά περί τής Ελλάδος μας! Με έκάμε νά δακρύσω από τόν ένθουσιασμόν μου. Δέν ήτο θαυμασμός αυτός προς την Άρχαίαν Ελλάδα ήτο λατρεία!

Όταν μετ' όλίγον έτελειωσε τό μάθημα, ο διδάσκαλος μ' έπλησίασε και με ήρώτησε με εύγένειαν εις τί οφείλεται ή έπίσκεψίς μου.

Είμαι συνάδελφος σας Έλλην. Είμαι Σπαρτιάτης και ήλθα...

Ο Άμερικανός έμεινε άναυδος· με έκύτταξε, έτριψε, έεατάτριψε τά μάτια του, επανέλαβε δύο τρεις φορές: Είμαι Σπαρτιάτης και... στραφείς προς τά παιδιά με συνέστησε με αυτός τās λέξεις.

Αυτοί είναι οι Έλληνες περί των όποιων σάς ώμίλησα. Ότε οι πατέρες αυτών διά των περιφανών νικών των εις τās Πλαταίαις και την Σαλαμίνα, έδιδόντο τελευταίον πλήγμα εις τό μεγαθρίον τής Ασίας και έσώζον την ανθρωπότητα από την βάρβαρον δουλείαν, οι κάτοικοι τής μεγάλης σήμερον πατρίδος ήμών Άμερικής συντζών εις τά άγρια δάση της μετά των πιθήκων! Σήμερον μετά πάροδον δύο και πλέον χιλιάδων έτών τά παιδιά αυτά—και έδειξεν έμε—των Έλλήνων Έκείνων επαναλαμβάνουν τό αυτό έγχείρημα διά τελευταίαν φοράν, ως έλπίζω!

Τά παιδιά άκράτητα έξέσπασαν εις άτλειώτα ούρά (ζήτη) υπέρ τής Ελλάδος.

Μετά ταύτα στραφείς προς έμέ, μου έδωκε τό χέρι και: στο καλό, φίλε μου, μου λέγει, στο καλό! Πόσον σε ζηλεύω....

ΜΕΣΣΗ—ΚΑΗΣ

ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Είμαι βέβαιος ότι έλα σας γνωρίζετε τό καουτσούκ καθώς έπίσης είμαι βέβαιος ότι πολλά από σάς έπίσης τό έχρησιμοποίησατε και ως κυνηγετικόν όπλον εις σπουργίτες, τσίχλες ή κοτσίφια. Έκείνο όμως τό όποιον άμφιβάλλω ότι γνωρίζετε είναι, τό από τί γίνεται τό καουτσούκ, εις ποίας χώρας παράγεται και εις τί χρησιμοποείται. Εάν λοιπόν έχετε την ύπομονήν και την περιέργειαν νά με άκούσετε θά σάς τό είπω εγώ δι' όλίγων χωρίς νά σάς κουράσω.

Εάν λοιπόν χαράξετε, με τό μαχαίρι σας μίαν συκήν θά

ίδητε ότι από την χαραγματιάν έξέρχεται ένα υγρόν πηκτόν και λευκόν ως γάλα, από μίαν άμυγδαλέαν έξέρχεται υγρόν κτρινωπόν, από τό πεύκον ή ρητινή κ. τ. λ. Αυτό τό υγρόν τό όποιον έξέρχεται όταν χαράζωμεν ένα δένδρον λέγεται χυμός του δένδρου, και όπως ή ρητινή είναι ο χυμός του πεύκου τοιούτοτρόπως και τό καουτσούκ είναι χυμός άλλου δένδρου ή μάλλον δένδρων, (διότι είναι ολόκληρος τάξις δένδρων, ή των εύφορβοειδών). Τά δένδρα ταύτα εύρίσκονται εις την Μεσημβρινήν Άμερικήν (Γουϊάναν, Βραζιλίαν), εις τās Ανατολικάς Ίνδιαις και εις τās προς Ν. της Μαλάκας νήσους Ίάβαν, Σιγγαπούρ, Πάναγγ κ. λ. π.

Τό καουτσούκ συλλέγουσι όπως ήμεεις συλλέγομεν την ρητινήν από τά πεύκα. Κάμνουν με ένα σκεπάρι μίαν έντομήν εις τό δένδρον από του σταυρού (*) του δένδρου μέχρι τής ρίζης. Εις την ρίζαν τοποθετούν ένα μικρόν δοχείον πηλινόν ή από τενεκέ και μετ' όλίγον τό καουτσούκ αρχίζει νά τρέχη ως δάκρυ από την έντομήν αυτήν και νά καταλήγη εις τό έπί τής ρίζης δοχείον. Αντί δοχείου τοποθετούν πολλάκις φύλλον μπανάνας τό όποιον μεταβάλλουν εις χωνίον. Κάθε 15 ήμερας έύουν με τό σκεπάρι την έντομήν και έξακολουθούν ούτω καθ' όλον τό έτος. Σταματούν μόνον κατά την άνοιξίν διά νά μη έμποδίσουν την βλάστησιν των δένδρων.

Τό καουτσούκ, όταν είναι καθαρόν δέν έχει ούτε όσμην

Συλλογή Καουτσούκ

ούτε γεύσιν, είναι μαλακόν, εύλύγιστον και άμετάβλητον εις τόν άέρα. Καίεται εύκολα και κάμνει καπνόν πυκνότατον, καίόμενον δε άναδίδει όσμην πολύ δασύρεστον. Τήκεται εύκόλως μετά δε την τήξιν μένει λυπαρόν και κολλώδες. Έξ αυτού παράγεται ή καουτσίνη, έλαιον διαπεραστικόν. Διαλύεται εις τόν αλθέρ και εις τά διάφορα πνεύματα (σπίρτα ως ή βενζίνα κλπ.) Τό καουτσούκ τούτο μεταχειρίζονται εις τό νά κάμνουν τά πανιά αδιάβροχα (μουςαμάδες). Όταν εις τό καουτσούκ ρίψουν 2—5 τοίς εκατόν θεϊον κατασκευάζουν νέου είδους καουτσούκ χρησιμώτατον. Τό νέον τούτο καουτσούκ δέν είναι έλαστικόν. Δι' αυτού κατασκευάζουν σωλήνας, διαφόρους πλάκας, τροχούς ποδηλάτων, αμαξών, αυτοκινήτων, σωσίδια, πλοιάρια (**). Όταν όμως άναμιξούν μισό καουτσούκ και μισό θεϊον τότε κάμνουν τό σκληρόν καουτσούκ διά του όποιου κατασκευάζουν κτένια, τσατσάρες, κτένες γυναικείας κομμώσεως, μπανέλλες κορσέδων και όμβρελλών, κομβία διάφορα κλπ.

ΑΛΦΑ

(*) Σταυρός του δένδρου λέγεται τό επάνω μέρος του κορμού όπου άρχίζει ή διακλάδωσις.

(**) Ίδε Σελ. 14 Παιδικού Άστéρος Πνευματικά πλοιάρια.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΟΥΔΕΡΚΕΙΑ ΑΡΑΒΩΝ. — Τρεις αδελφοί Άραβες συνήντησαν καμηληλάτην, ὅστις τοὺς ἠρώτησεν ἂν εἶδον καμηλὸν τοῦ ἀπολεσθεῖσαν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν ὅποιαν αὐτοὶ ἠκολούθουν. Ὁ πρεσβύτερος τῶν ἀδελφῶν ἠρώτησε τὸν καμηληλάτην, ἂν ἢ ἀπολεσθεῖσα καμηλὸς τοῦ ἦτο μονόφθαλμος. — Μάλιστα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. — Δὲν τῆς λείπει εἰς τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων; ἔρωτᾷ ὁ δεύτερος. Μάλιστα, ἀπαντᾷ ἐκ νέου ὁ καμηληλάτης. — Στοιχηματίζω ὅτι ἡ κάμηλος σὰς εἶνε χωλὴ, προσθετεῖ ὁ τρίτος ἀδελφός. Ὁ καμηληλάτης ἀκούσας ταῦτα, τὰ ὅποια ἦσαν ἀληθῆ, δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, ὅτι αὐτοὶ εἶχον ἴδῃ τὴν καμηλὸν τοῦ καὶ τοὺς παρεκάλει, ὅπως τοῦ δείξουν πού εὐρίσκειτο αὐτὴ. Τότε ὁ δυστυχῆς καμηληλάτης κατὰ παρακίνησιν τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἠκολούθησεν αὐτοὺς συνοδοπορῶν καὶ αὐτοῖς. Μετ' ὀλίγον λέγουσιν αὐτῷ οἱ ἀδελφοί. Ἡ κάμηλος σου εἶναι φορτωμένη σίτον καὶ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος φέρει ελαιον, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο μέλι. Ὁ καμηληλάτης βλέπων ὅτι ἐγγύριζον ἀκριβέστατα τὸ ζῶον, τοὺς παρεκάλει νὰ τοῦ τὸ δείξουν. Τότε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐβεβαίωσαν μεθ' ἑρκου, ὅτι οὐτε εἶδον οὔτε ἤκουσαν νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς. Ὁ καμηληλάτης μὴ πιστεύων αὐτοὺς, κατήγγειλεν ὡς κλέπτας εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἥτις συλλαβοῦσα ἐφυλάκισεν αὐτοὺς. Ἄλλ' ὁ δικαστὴς ἰδὼν καὶ κρίνας ἐκ τοῦ ἐωτερικοῦ αὐτοὺς ὡς καλοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔστειλε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τοῦ τόπου, ὅστις τοὺς ἠρώτησε μετὰ περιεργίας πῶς ἐγγύριζον τὰ καθέκαστα περὶ τῆς καμηλῆς, ἐνῶ καθὼς ἔλεγον, οὐδέποτε τὴν εἶχον ἴδει; Τότε ἀπήντησαν ἐκεῖνοι.

Παρατηρήσαμεν δὲ τὴν ὁδὸν τὰ χόρτα ἦσαν φαγωμένα μόνον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐκ τούτου συμπεραίνομεν ὅτι ἡ κάμηλος ἦτο μονόφθαλμος. Προσέτι παρατηρήσαμεν ὅτι ἔμειναν ἐν μέσῳ ἀθικτοὶ ἀπὸ τὸ φαγωμένον χόρτον

καὶ ἐκ τούτου ἐνοήσαμεν ὅτι ἔλειπεν εἰς τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων τῆς ἀπὸ τὰ ἴχνη δὲ τῶν ποδῶν τῆς συνεπεράναμεν ὅτι ἦτο χωλὴ καὶ ὅτι ἔφερε βαρὺ φορτίον ἐκ σίτου, καθότι τὰ ἴχνη τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἦσαν σιμὰ εἰς τὰ τῶν ὀπισθίων. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ελαιον καὶ τὸ μέλι ἐνοήσαμεν ἐκ τῶν μυῶν καὶ τῶν μυρμηκῶν, οὓς ἐβλέπομεν καθ' ὁδὸν συναθροισθέντας εἰς τὰ μέρη, ὅπου εἶχον πέσει ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ρευστῶν.

Ὁ Ἡγεμὼν θαυμάσας τὴν δευτέρειάν των τοὺς ἀπέλυσε μετὰ δώρων.

(Ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ)

Μαρμαρωμένος βασιλεῦς

ΕΙΜΑΙ ΚΑΛΑ. — Ὅτε ὁ ποιητὴς Νέχελ διέμενεν εἰς μίαν Ἰταλικὴν ἐξοχὴν πρὸς ἀνάρρωσιν ἀπὸ κάποιας ἀσθενείαν του, ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἑνα φίλον του, ὁ ὅποιος τοῦ ἔγραψε: **Εἶμαι καλά. Σὲ ἀσπάζομαι, ὁ Σὸς Π.** ... Δυσχερῆς ἦτο ὁ πτωχὸς Νέχελ, διότι ἐλλήρωσε σχετικῶς ἀκριβὰ τὴν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς διὰ τὸσον ὀλίγας λέξεις, ἀπεφάνισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φίλον του μετὰ νέαν παρομοίαν ἐπιστολῆν. Ἐγκλείει λοιπὸν μέσα εἰς ἑνα κιβώτιον ἑνα βαρύτατον λίθον, σφραγίζει καλὰ τὸ κιβώτιον καὶ τὸ στέλλει πρὸς τὸν

φίλον του, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὴν φορτωτικὴν. Ὁ φίλος παραλαμβάνει τέλος τὸ κιβώτιον, ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ἄρκετὰ διὰ τὰ μεταφορικὰ του καὶ τὸ ἀνοίγει μετ' ἀνυπομονήσαν, διότι ἐπίστευσε ὅτι κάποιον σπουδαῖον δῶρον θὰ περιέχῃ. Ὅποια ἔμμε ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις του, ὅταν εὗρεν ἑνα κοινότατον λίθον καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἑξῆς γράμματα: **Ἀγαπητέ μου φίλε, ἄμα ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ ἔμαθον ὅτι εἶσαι καλά, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ στήθος μου αὐτὸς ὁ λίθος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐβάρυνε.**

Σὲ φιλῶ ὁ φίλος σου Νέχελ. **Ἡλίας Πέτρος**

ΕΒΓΗΚΕ ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ.

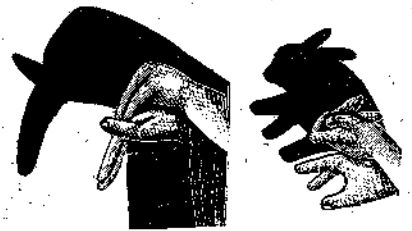
ἔχει τὴν προέλευσίν της ἐκ τοῦ ἑξῆς ἀνεκδότου:

Κάποιος Ὁθωμανὸς ποιμὴν τῆς Σμύρνης, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μέκκαν διὰ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν τάφον τοῦ Προφήτου, παρέδωκε τὰ πρόβατά του εἰς ἕνα φίλον του ποιμένα διὰ νὰ τὰ βόσκει, μέχρι ὅτου ἐπανέλθῃ οὗτος ἀπὸ τὴν Μέκκαν. Ὁ φίλος του ὅμως ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὰ πωλήσῃ καὶ νὰ τσεπώσῃ τὰ χρήματα.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ὅπου ἐπανήλθεν ἀπὸ τὴν Μέκκαν ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν προβάτων, παρουσιάσθη ὁ φίλος του μετὰ μίαν καρδάραν γιαοῦρτι καὶ τοῦ λέγει: **Αὐτὸ εἶναι μόνον ἀπὸ τὰ πρόβατά σου! Ἐμαθὰ ὅτι ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Μέκκαν σὲ ἐπισκεπτοῦν καὶ ἀπείθωνες, ἐθεώρησα λοιπὸν καλὸν νὰ μείρῶσω τὰ πρόβατά σου εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ νὰ σὲ συγχωροῦν· λάβε τὸ γιαοῦρτι αὐτὸ μόνον!**

Ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν προβάτων τότε ἐθύμωσε τόσο ὅπου, ἀφοῦ τοῦ ἐβοήθησε τὸ πρόσωπον μέσα εἰς τὴν καρδάραν, τὸν ἐπέταξεν ἔξω μετὰ τὴν κλωτσίεα. Ὁ πρῶτος διαβάτης ἐποῦ τὸν συνήντησεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τὸν ἠρώτησεν ἐκπληκτικῶς: **Τί χάγια εἶν' αὐτὰ, Σελήμ! Αἱ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Σελήμ ὁποῖος οἶδει καλὸν λογαριασμὸν ὅταν καὶ ἐμένα, βγαίνει ἀσπροπρόσωπος!**

Π. Βενετσανᾶκος

Ὁ ρινοκερως
Τὰ ἔτρα ταῦτα σχηματίζει ἡ σκιά τῶν χειρῶν σου, ὅταν αὐταὶ τεθῶν καταλάλλῃς πρὸ τῆς λάμπας

Ὁ λαγός

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ μαμμὰ ἐτοιμάζεται διὰ περίπατον μετὰ τὴν μικρὰν Νίναν.

— Μαμμὰ, πάρε μαζί σου καὶ λίγα κουφέτα...
— Γιατί χρυσοῦ μου;
— Γιατί μπορεῖ νὰ κλάψω στὸ δρόμο, καὶ νὰ χρειασθῇ νὰ μοῦ δώσης.

Ἡ μητέρα: — Διότι ἂν ἔσαν κάμεις ἀταξίες, θὰ σὲ κλειδώσω στὸ κοτέτσι!

Διότι. — Πολὺ καλά, μαμμὰ. Ἀλλὰ σοῦ τὸ λέγω ἀπὸ τώρα καὶ νὰ τὸ ἐξέρης: αὐτὰ δὲν θὰ κάμω!

Ὁ Μπαμπᾶς: — Μὴ φωνάζεις, Λεωνίδα, γιατί θὰ σοῦ δώσω εὖλο πού νὰ βάλῃς καὶ στὴν τσέπη σου.

Ὁ Λεωνίδα: — Μὴ, μπαμπὰ μου, γιατί ἡ τσέπη μου εἶναι τρύπια!

Ὁ ψαράς
Σχηματίζεσαι μετὰ τὴν σκιά τῶν χειρῶν σου, ὡς δεῖχνεῖς ἡ εἰκὼν

Ἡ σφιγὴ

26ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ἀκριβὰ μου ἀνήψια,

Ἐνας νέος μας μικρὸς φίλος, μοῦ στέλλει σήμερον μίαν ἰδιόκτην του Μαγικὴν εἰκόνα καὶ μοῦ γράφει μετὰ τῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς: **«Θέλεις νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι; Δεῖξε στὰ ἀνήψια σου αὐτὴν τὴν Μαγικὴν εἰκόνα καὶ ἀμέσως θὰ σοῦ τὸ 'πῶν». Καθὼς θὰ ἐνοήσετε ὁ νεανίας πού εἶναι ζωγραφισμένος εἰς τὴν εἰκόνα μας εἶναι ἡ ἀρεντιά του, τὸ δὲ ὄνομά του εἶναι κρυμμένον μέσα εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις ὅπου ἔχει ἡ εἰκὼν.**

Ἰδοὺ τώρα πῶς θὰ εὐρετε τὴν λύσιν συμφώνως μετὰ τὰς πληροφωρίας πού μοῦ ἔδωκε.

Τὸ ὄνομά του ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 γράμματα, τὰ ὅποια εἶναι τὰ ἀρχικὰ β λέξεων ἐκ τῶν εὐχαιρομένων εἰς τὴν εἰκόνα. Ἡμποροῦμεν δὲ νὰ φέρομεν μίαν συνεχῆ γραμμὴν, ἡ ὅποια νὰ περνεῖ καὶ ἀπὸ τῶν 6 λέξεων τὰ ἀρχικὰ γράμματα καὶ νὰ σχηματίζῃ τὸν ἀριθμὸν 8. Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του;

Εἰς τοὺς λύτας θὰ δώσω 1) ἑνα ὠρολόγιον τῆς Τσέπης Νικελίνου Ζενιθ, ἄξιας δρ. 25. 2) ἑνα μελανοδοξίον τραπέζης. 3) Μίαν τριμηνον Συνδρομὴν. 4) ἑνα Παιδικὰ Ἀναγνώσματα Σκορδέλη χρυσόδετον. 5) ἑνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐνα ἀνήψι μοῦ εἶς τὰ «κατὰ τί διαφέρουν οἱ Γάλλοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους» μοῦ ἀπαντᾷ: **Δὲν τοὺς ξέρω τοὺς Γάλλους, ἀλλὰ ἂν ὁμοιάζουν μετὰ τὸν συμπολίτην των Πιερρ Λοττι διαφέρουν κατὰ τὸ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι ἔχουν πνεῦμα (ψιλήν) αὐτοὶ δὲ (οἱ Γάλλοι) στεροῦνται πνεύματος. Πολὺ εὐφύης ἡ ἀπάντησις πράγματι, ἀλλὰ εὐτυχῶς μόνον εἰς τὸν Πιερρ Λοττι ἐσχεμαζέται ἡ λύσις τοῦ καλοῦ μου ἀνεψιοῦ.**

Ἐγώμαι περαστικὰ εἰς τὸν ἀγαπητόν μου Ἀθ. Βενιαρέλην. Ἐπάρχουν φύλλα τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ Παῖδ. Ἀστέρου, μικρὸς μου, Ἰωάν. Βασιλείου καὶ τριῶνται ἕκαστον λεπτὰ 10. Ἀμὰ λάβωμεν δρ. 2,40 καὶ 40 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικὰ των ἐν ὄλῳ δρ. 2,80 θὰ σὰς τὰ στείλωμεν ἀμέσως.

Σπουδαῖον. — Νὰ σὰς πῶ τώρα πού εἶναι καιρὸς καὶ κατὶ ὅπου μοῦ συνέβη περίσσι. Ὅλιγα ἀνήψια μου—εὐτυχῶς δύο—πρὶν ἢ πληρώσουν τὴν συνδρομὴν των κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐκέρδησαν ἀπὸ τὰ ἀκριβώτερα βραβεῖα, ἄμα δὲ ἔλαβον τὰ βραβεῖα των μὰς ἐπέστρεψαν τὸ φύλλον. Τοιοῦτοτρόπως χωρὶς νὰ πληρώσουν τίποτε ἐπῆραν καὶ δῶρον 5-6 δραχμῶν καὶ τὸ περιοδικὸν ἐπὶ τινὰς μῆνας δωρεάν. Διὰ νὰ μὴ ἐπαναληθῇ τὸ τριεῖτον, ἀπεφασίσθη

ἔφετος νὰ τίθενται εἰς τὴν κληρωτικὰ αἰ λύσεις μόνον ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν των. Θὰ τὸ ἐφαρμόσωμεν δὲ ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ἀγαπητὰ μου ἀνήψια νὰ στείλετε εἰς ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου νὰ στείλετε τὴν συνδρομὴν σας διὰ νὰ μὴ με εἴρατε εἰς τὴν δύσκολον θέσιν νὰ σὰς ἀποκλείω ἀπὸ τοὺς διαγωνισμοῦς.

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας: Τὸ θυμάρτι (ποίημα) Θ. Ἐλευθεριάδη Κλαδί Ἰτιῆς. Πρωτοχρονιά. Μαζὶ μας ὁ Θεὸς (ποίημα) Εὐθ. Στάθη. Οἱ δύο φιλάργυροι Ἡλ. Πέτρου. Σὰν πατέρας Ι. Ζάχου. Δέκα δραχμὰς διὰ μίαν ἐπιστολὴν Μαρμαρωμένου Βασιλῆα. Ἡ Χρυσανθεμιά Χρ. Σαραντοπούλου. Εὐστοχος ἀπάντησις Γ. Μανωλοπούλου. Θεολογία παλατοῦ Καιροῦ. Τὰ Ἑλληνικὰ τοῦ Καθηγητοῦ μου Ν. Λουμάκου. Πατήρ καὶ Υἱός. Θεός. Ποιήματα, Παρέξηγῆσις Μαρμαρωμένου Βασιλῆα. Ἀνατινάξιν αὐτὴν!.. Ρίνας Ἀλκαίου. Μία δύσκολος ἐκλογὴ. Ὁ Μάκθεθ καὶ τὸ βουκό Ἀθ. Βενιαρέλη. Ρωσομάθεια Η. Ἀντίπα.

Ἐγκρίνονται παραμύθια: Τὰ τέσσαρα ἀδελφία, Ὁ Σοφοκλῆς Ἐμμ. Καρατζά.

Ἐγκρίνονται Ἀόγια τῶν Παιδιῶν: Θ. Ἐλευθεριάδη, Ἡλ. Πέτρου, Ι. Βασιλείου, Ἀθ. Ἀντίπα, Σημητευμένον Ἐλληνοπούλου, Στεφάνου Δάφνης, Δωδοναίου Διός, Μεγάλου Ναπολέοντος, Τοῦλας Πολυχρονοπούλου, Ἐμμ. Καρατζά, Γ. Ἰωαννῆ, Ἡλ. Πέτρου, Ἀθ. Βενιαρέλη, Α. Ἀντίπα.

Ἀπορρίπτονται: Περιέργος συνταγὴ. Ἰωσήφ ὁ Β'. Τὸ δίκαιον τοῦ Ἀνδρακίως, ὡς προσγεγραμμένα ἐπ' ὀνόματι ἄλλων Ἐγγὴ (ποίημα) ἀκαταστάτητον. Ἐξήμερωμένος λέων. Τὶ λέγουσιν διὰ τὸ Μαυροβούνιον, εἶναι μᾶλλον εἰδησις ἢ δημοσίευμα Ἑλλάς πρὸς Κρήτην. Τὸν κόσμον διορθώνει, ἀμφοτέρω ποιήματα ἀτυχῆ. Τῆς ἐποχῆς Μὲ τρόπον. Ἡ Ὀμπρελίσα. Ἀγγλὶς καὶ Ἑλληνικὰ Τερατολόγοι, Δεκέμβριος, Τὸ βιβλίον, ὡς πολὺ γνωστὰ, Ὁ κύων τοῦ πτωχοῦ. Στὴ Σημαία, ποιήματα ἀτυχῆ.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα Ματωμένο ξίφος (Γ. Γ.). Σὰς ἀσπάζομαι ἡ θεία σου Καλὴ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 1) Ὅρος εἶμαι τῆς Ἑλλάδος
Μάλιστα τῆς Θεσσαλίας
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς
Καὶ τὸν τόνον κατεβάσῃς
Στὰ ποτάμια τῆς Ἀσίας
Γὰ νὰ μ' εὕρῃς θὰ κοττάξῃς.
Γεώργιος Μπληζιώτης
- 2) Μετὰ τὸ Α ὀπωρικὸν
Μετὰ τὸ Β ναρκωτικὸν
Γιάννης Δελγιανός
- 3) Λογόγραφος. — Οὐ ἔτη σὺ τί μένεις.
Ι. Χατζηνικολῆς

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 26ου ΦΥΛΑΔΟΥ

Τὴν στιγμὴν ὅπου ἐπράθηξεν τὴν φωτογραφίαν ὁ Γιαννάκης ἔπεσε κατὰ σύμπτωσιν ἑνα ἀχλάδι καὶ ἔκαμε τὸ κεφάλι τοῦ θείου.

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ρήγας Φεραῖος, Ἀννιδας.

Αεροναυτοπούλα, Πολυξένη Παναγιωτοπούλου, Ηρακλής Κότσιφας, Λυκ. Μεταξάς, Κ. Πυλίας, Τελευταία Σπαρτιάτις, Ταυγέτη, Π. Σουλιώτης, Λαυρέτιο: Στ. Νυχᾶς, Χανίων: Ματίνα και Νίκος Στρατήγη, Λαμίας: Γ. Μανωλόπουλος. Γυθείου: Πρόεδρος Αρχιζιζανίων, Ίωάννα Δ' Αρχ. Σοφικού: Μαρία Μπάκουλη, Πειραιώς: Ν. Διαμαντής.

Εκ τούτων ἐκέρδιον διά κλήρου οἱ: Κ. Πυλίας (ἐνα Δεξιὸν Γύμνασιον (τομ. 2 χρυσόδετοι) Π. Σουλιώτης (ἐνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχνου» χρυσόδετον) Ρήγας Φεραῖος (μῖαν τρίμνον συνδρομήν) Ηρακλ. Κότσιφας μῖαν Νῆσον τοῦ Αἰγαίου) Ν. Διαμαντής (ἐν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 26^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- 1. Γάλλοι ἄλλοι κατά ἐν Γ
2. Ἰχθύς=Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτῆρ
3. Ὀχη ὄρος ἐν Εὐβοίᾳ.

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ρήγας Φεραῖος, Ἀνίθας, Πολυξένη Παναγιωτοπούλου, Ηρακλ. Κότσιφας, Λυκ. Μεταξάς, Ρίνα Ἀλκαίου, Τελευταία Σπαρτιάτις, Ταυγέτη, Π. Σουλιώτης, Κ. Πυλίας, Γ. Λάνδος, Λαυρέτιο: Σ. Νυχᾶς, Π. Λουκάκος, Ἄν. Δρούγκας, Δέλλα Κασμάτη, Ἄννα Βάρκα, Γ. Τζαβελάκος, Ἰάσων Καραμήτσας, Ἐλευθ. Μαστρογιάννης, Ἄντ. και Χρ. Τσελώνης, Ἐλένη και Ἀγγελικὴ Καραγιώργου, Μάρθα Νικολινάκου, Νικολέττα Βλάχου, Σοφικού: Ἀσπασία Μαρκελλου, Πειραιώς: Εὐθ. Στάθης, Μ. Διαμαντής.

Εκ τούτων ἐκέρδιον οἱ: Ν. Λάνδος (ἐνα Δεξιὸν Γύμνασιον τόμ. 2 χρυσόδετοι) Σ. Νυχᾶς (ἐνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχνου» χρυσόδετον).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Ἀεροναυτοπούλα, Σιωνεῖκο Διαβολάκι, Ν. Ἀσημάκη, Θ. Γαϊτάνος, Χανίων: Ματίνα και Νίκος Στρατήγη, Λαμίας: Γ. Μανωλόπουλος, Γυθείου: Ίωάννα Δ' Αρχ. Πρόεδρος Αρχιζιζανίων, Σοφικού: Μαρία Μπάκουλη.

Εκ τούτων ἐκέρδιον διά κλήρου οἱ: Ματίνα και Νίκος Στρατήγη (συνδρομὴν τρίμνον) Γ. Μανωλόπουλος (μῖαν Νῆσον τοῦ Αἰγαίου)

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Κ. Βάκουλης, Μ. Π. Ν., Πειραιώς: Ι. Μιχαλάκος, Τ. Κολέτση, Ἐμ. Καρατζᾶς.

Εκ τούτων ἐκέρδιον διά κλήρου ὁ: Ἐμ. Καρατζᾶς (ἐν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΑΥΤΟ ΤΟ ΗΚΟΥΣΑ ΜΕ Τ' ΑΥΤΙΑ ΜΟΥ

Εἰς τὸν Σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν τοῦ Μοναστηριακοῦ Ἀθηνῶν πρὸ τῆς θύρας ἐνδὸς Βαγονίου Α' θέσεως, τὸ ὀπίθον εἶναι πλήρες ἀπὸ τοῦς συναμωτήσαντας ἐν Θεσσαλονικίᾳ Τούρκους Ἀξιωματικοὺς αἰχμαλώτους μεταφερομένους ἐκ Πειραιῶς, ἵστατο εἰς Ἕλληνα λοχαγόν.

Ἐνας πολίτης πλησιάζει πρὸς τὸν λοχαγὸν τοῦτον και τοῦ λέγει. Τούρκοι εἶναι, Τούρκοι; Μάλιστα Τούρκοι ἀξιωματικοί. Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τοὺς εἶπω δύο λέξεις; Ἐὰν δὲν τοὺς προσβάλλουν, εὐχαρίστω. Καὶ ὁ πολίτης πλησιάζας πρὸς τὴν θύραν τοῦ βαγονίου τοὺς ἐρωτᾷ: Ὁμιλεῖτε Ἕλληνικά; Μάλιστα, ἀπαντοῦν δύο τρεῖς. Σᾶς θαυμάζω, κύριε! τοὺς λέγει ὁ πολίτης. Ὅλων τῶν τούρκων τὰ πρόσωπα ἤσπραψαν ἀπὸ εὐχαριστιῶν. Σᾶς θαυμάζω ἐπαλαμβάνω, και ὁμολογῶ ὅτι οἱ Τούρκοι εἶσατε Πρόφῆται!

Πῶς; τοῦ λέγει εἰς ἑξ αὐτῶν. Ἐλέγατε πρὸ τοῦ πολέμου ἐπὶ θὰ ἐλθετε ἰσὴν Ἀθήνα νὰ πάρετε τὸν καφέ σας και τὸ ἐκάματε!!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥΣ ΘΡΥΛΛΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ!...

Τὸ παραμῦθι τοῦ παπποῦ μου ἀλήθευσε, Τῶν δόλιων σκλάδων τ' ὄνειρο κ' ἐλπίδα: Στὴν Κόκκινη Μηλιά θὰ φύγῃς, τύρανε, Στὴν σκοτεινὴ, τὴν πρώτη σου πατρίδα.

Τὸ δέντρο ἐκεῖνο ὃ Σατανᾶς τὸ φύτεψε Καὶ κόκκινα σὰν αἶμα ἔχει τὰ φύλλα, Καὶ τὸν κόρν και τ' ἄνθη και τὸς κλάδους του, Κ' εἶνε σὰν σάρκα ἀνθρώπινη τὸς μῆλα.

Θεώρατο εἶνε τόσο, ποῦ στὸν ἥσκιο του Νύχτα αἰώνιας χύνεται σκοτάδι, Κ' ἡ ρίζες του τὴ φλογερὴ τοὺς δύναμη Βυζαίνουε βαθεῖα μέσ' ἀπ' τὸν Ἄδη.

Και, λέν, τὴ νύχτα σύγκορμο ταράζεται Καὶ μυστικὴ τὸ δέρνει ἀνατριχίλα Καὶ ζωντανεύει σὰν πελώριο φάντασμα Καὶ κλατὶν' μ' ἀνθρώπινη λαλιά τὰ φύλλα.

Ἐκεῖ θὰ πᾶς. Θὰ στήσῃς τὰ τσαντήρια σου, Κι' αὐτῶν τῶν Ἀτσιγγάνων καταφρόνια, Ὅς ποῦ μῖα μέρα τ' ὄνομά σου τὸ ἀπίμο Στὴν Ἱστορία θὰ σῶσῃ αἰώνια, αἰώνια.

Γιατὶ ἡ Μηλιά ποῦ πέντε αἰῶνες θέριεψε, —Τῆς μάννας σας τῆς Κόλασης τὸ θρέμμα— Σὰν πάψῃ νὰ ρουφᾷ τῶν σκλάδων δάκρυα Καὶ τῶν παπᾶδων και παιδιῶν τὸ αἶμα,

Μῖα μέρα θὰ λιμᾶξῃ, κ' ἀπ' τὴν πεῖνά τους Οἱ κλάδοι μύριες ὄχεντρες θὰ γείνουν Καὶ κάθε φύλλο βδέλλα, κ' ἀπ' τῆς φλέβας σου, Μαῦρη γενιᾶ, θὰ πίνουε, θὰ πίνουε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Table with 2 columns: Title and Price. Includes 'ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ' and 'ΒΙΒΛΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ'.

Table with 2 columns: Title and Price. Includes 'ΒΙΒΛΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ' and 'ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ'.